

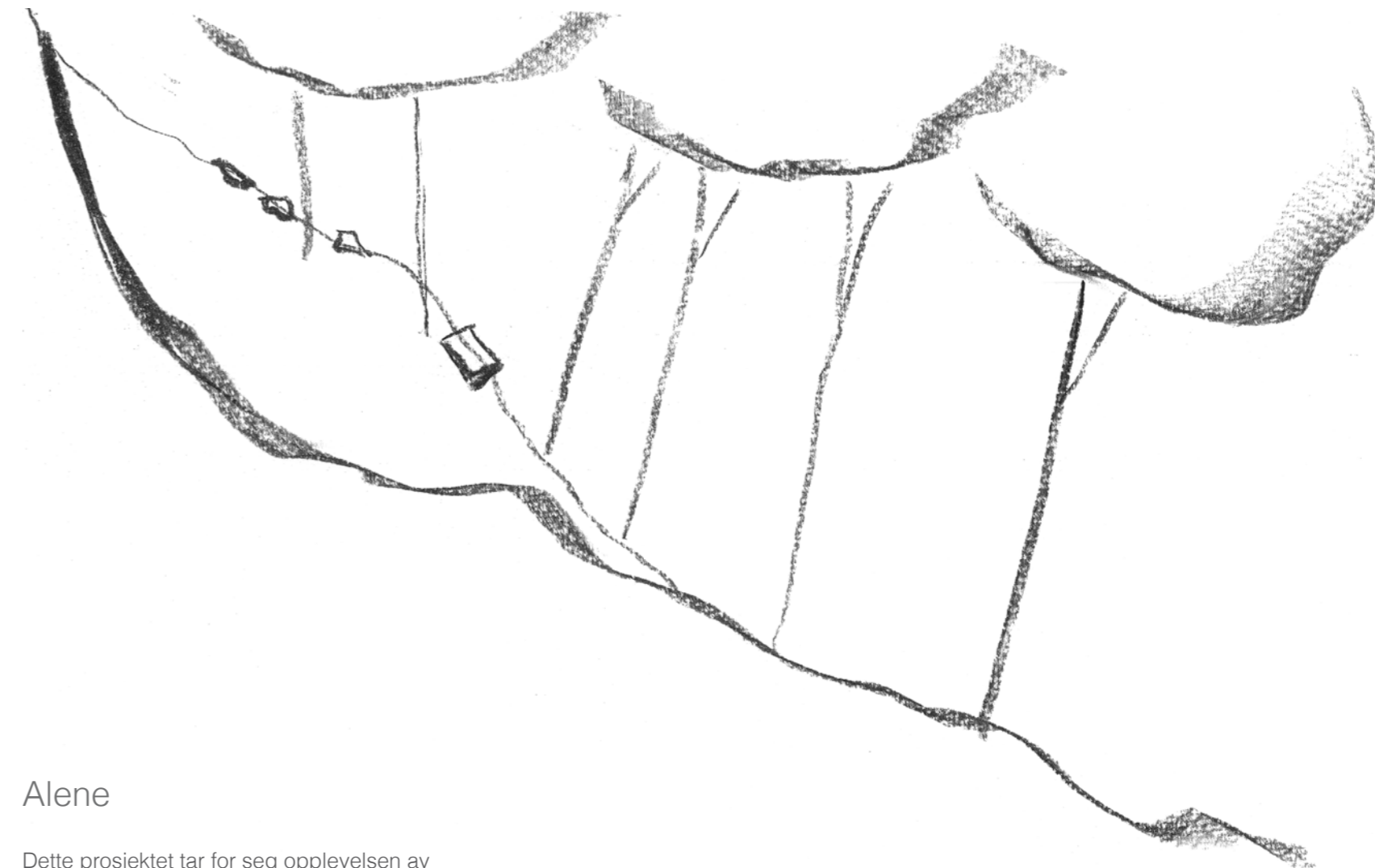
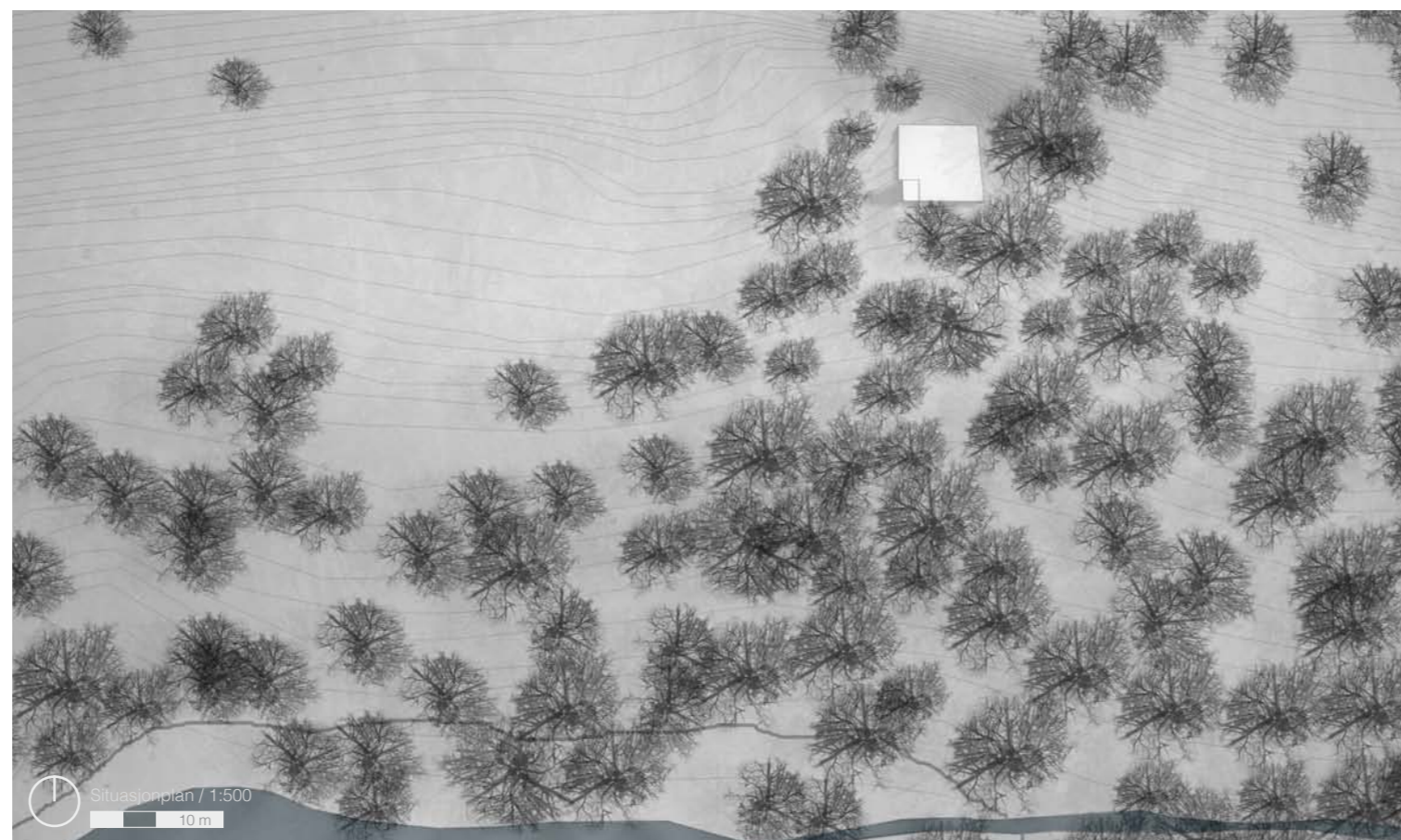
Klippen

Ved foten av steinrøysen, akkurat der elven starter sin ferd fra vannet og ned til fjorden begynner alt. En kort vandring gjennom en skog, som åpner og lukker seg, før jeg får et gløtt av vannet, der det ligger kaldt og stille. Jeg har akkurat passert en liten skog av små bjørketrær. Bakken her har rukket å bli irrgønn av mosen.

Trærne blir plutselig avskåret av en røys som engang stupte ned i vannet. Her går jeg i brytningen mellom stein, himmel og vann. Terrenget under føttene mine er ulendt. Foten balanserer på steinene. Gjenklngen av fottrinnene er hardt. Jeg kan se utover vannet, og opp langs fjellsiden på andre siden; helt opp til himmelen, med horisonten av avrevne klippevegger.

En kort overgang, en pause, og så er jeg plutselig i et annet rike. Vannet har blitt en bekk, og grov stein er byttet ut med lunt og mykt løv som dekker bakken, der engang hvitveisen stod og strakte seg mot solen.

Opp i siden, bort fra stien. Der trærne blir høye, inntil klippeveggen er jeg trygg. Her kan jeg skimte vannet igjen, og himmelen som speiler seg. Det er høyt opp til trekronene, og enda lenger til himmelen. Men jeg er trygg her, oppunder fjellveggen.

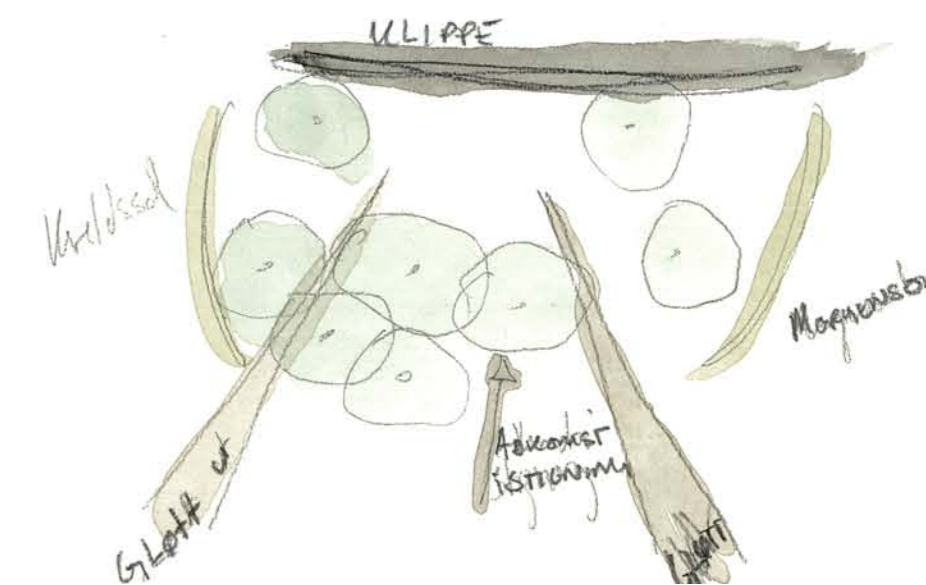
Alene

Dette prosjektet tar for seg opplevelsen av tilbaketrukkethet og ensomhet. Fra å ha gått på stien innover, og sist vært i det store rommet ved vannet, trekkes en tilbake fra stien og opp i siden, der det ikke kommer noen andre.

Det tar utgangspunkt i situasjonen der man er i et spenn med den harde, kalde klippeveggen på den ene siden og trekronene på den andre, og prosjektet består i så måte kun av to skiver som rammer inn dette spillet.

Samtidig understreker det tilbaketrukketheten, som når sitt klimaks i den lille hemsan til å sove på, der man må klatre en liten stige for å komme til.

Her oppe kan man være, alene eller sammen med en annen. Og aldri bli forstyrret av noe.

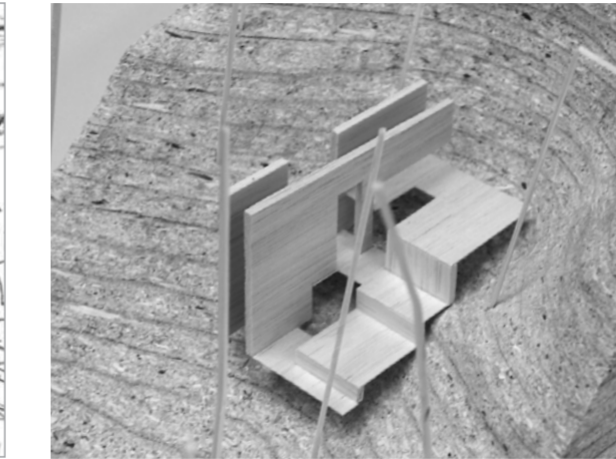
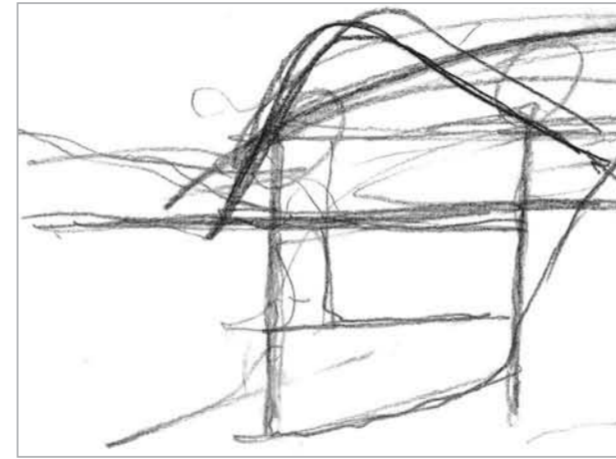
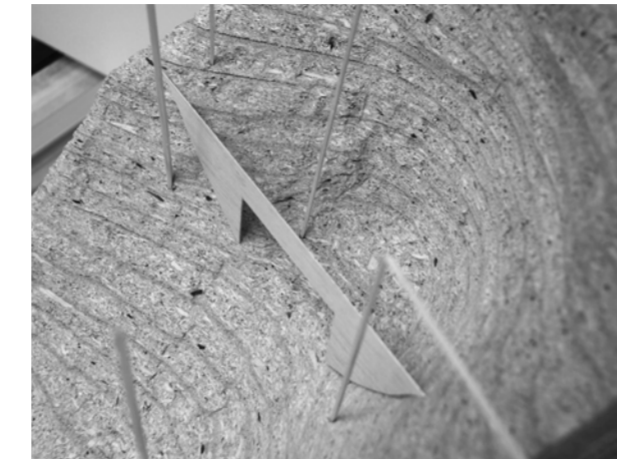
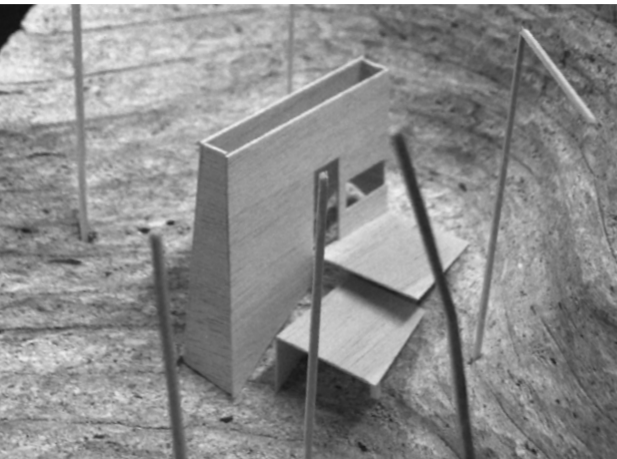

Prosess

De første utkastene tok utgangspunkt i å tilføre en vegg, enten med eller mot terrengfallet.

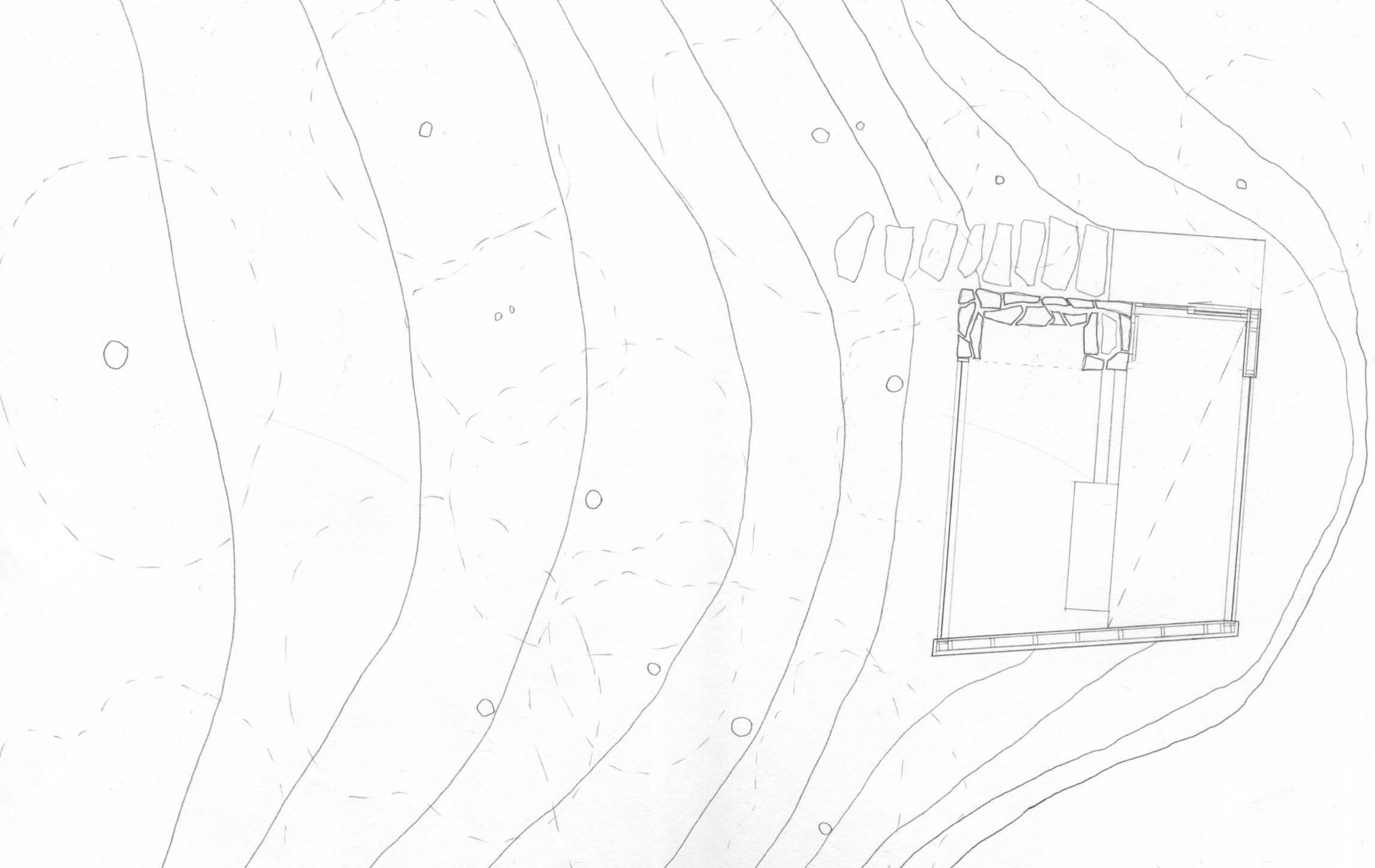
Fokus ble så flyttet fra en vegg, til å se hvordan man kunne fortsette den vandringen man startet på; opp og bort fra stien lenger nede.

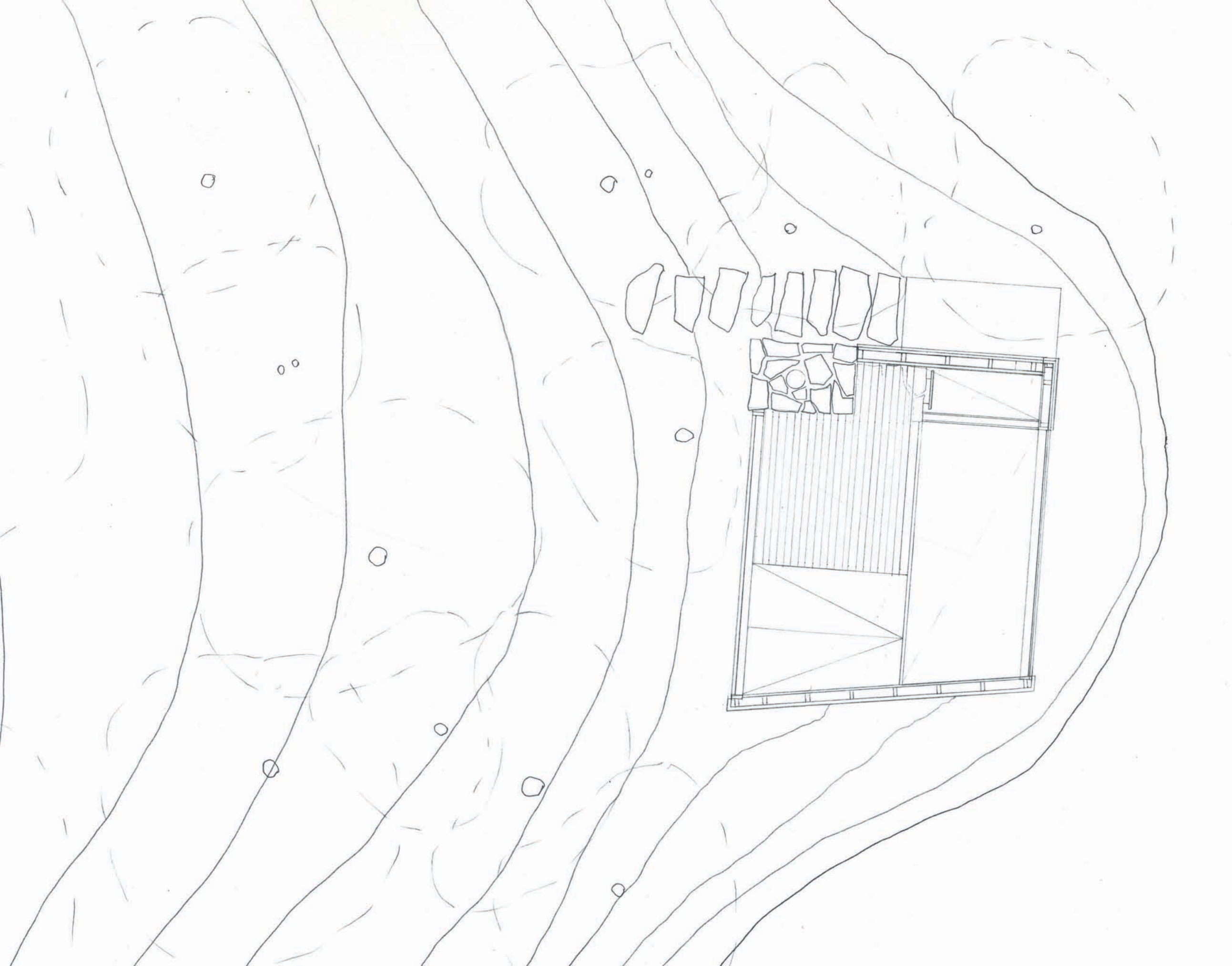
Den siste skissen er fra et punkt der jeg begynte å forstå betydningen av spennet mellom klippeveggen og trekronene, og var avgjørende for at prosjektet kunne komme dit det er nå.

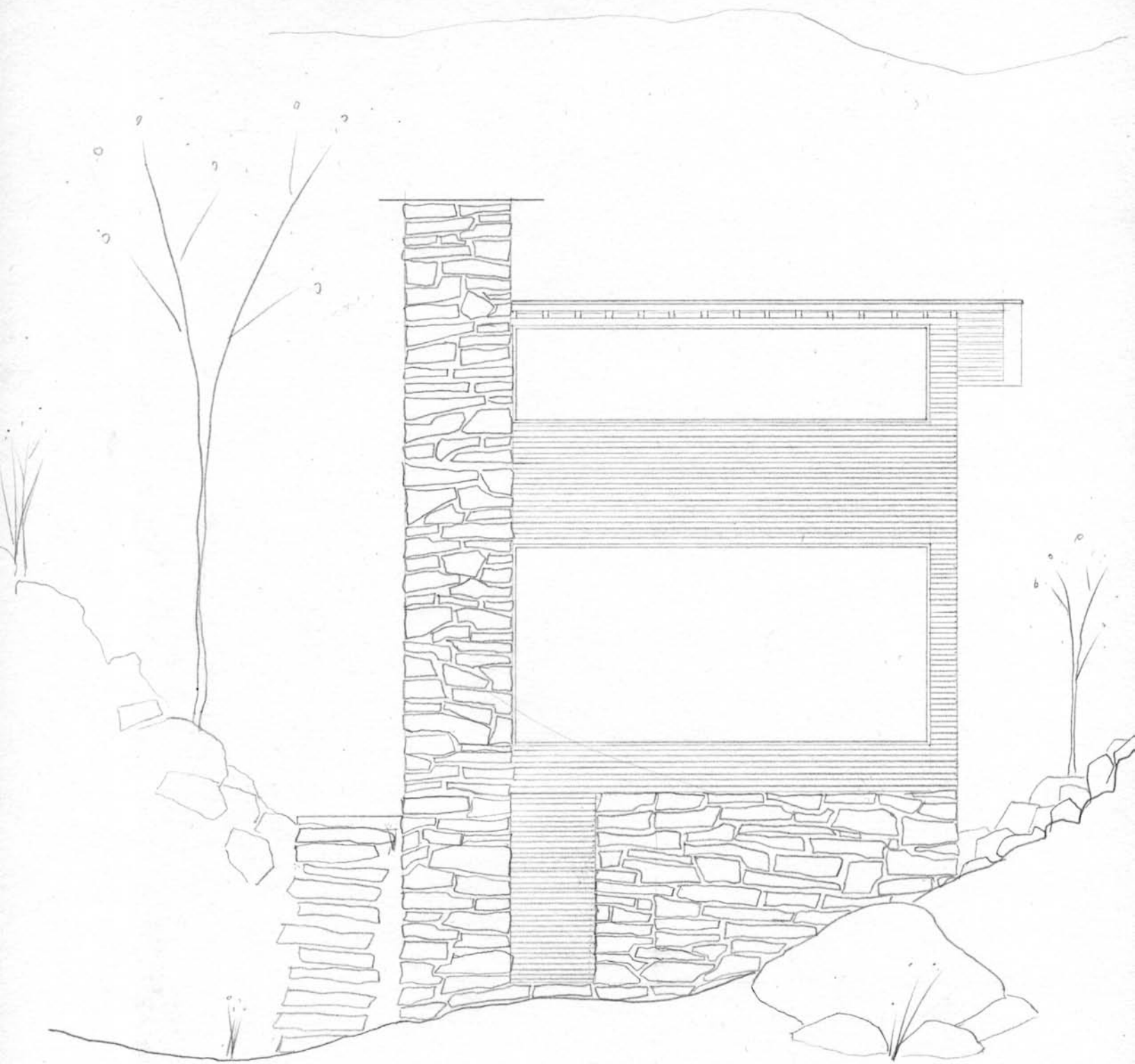

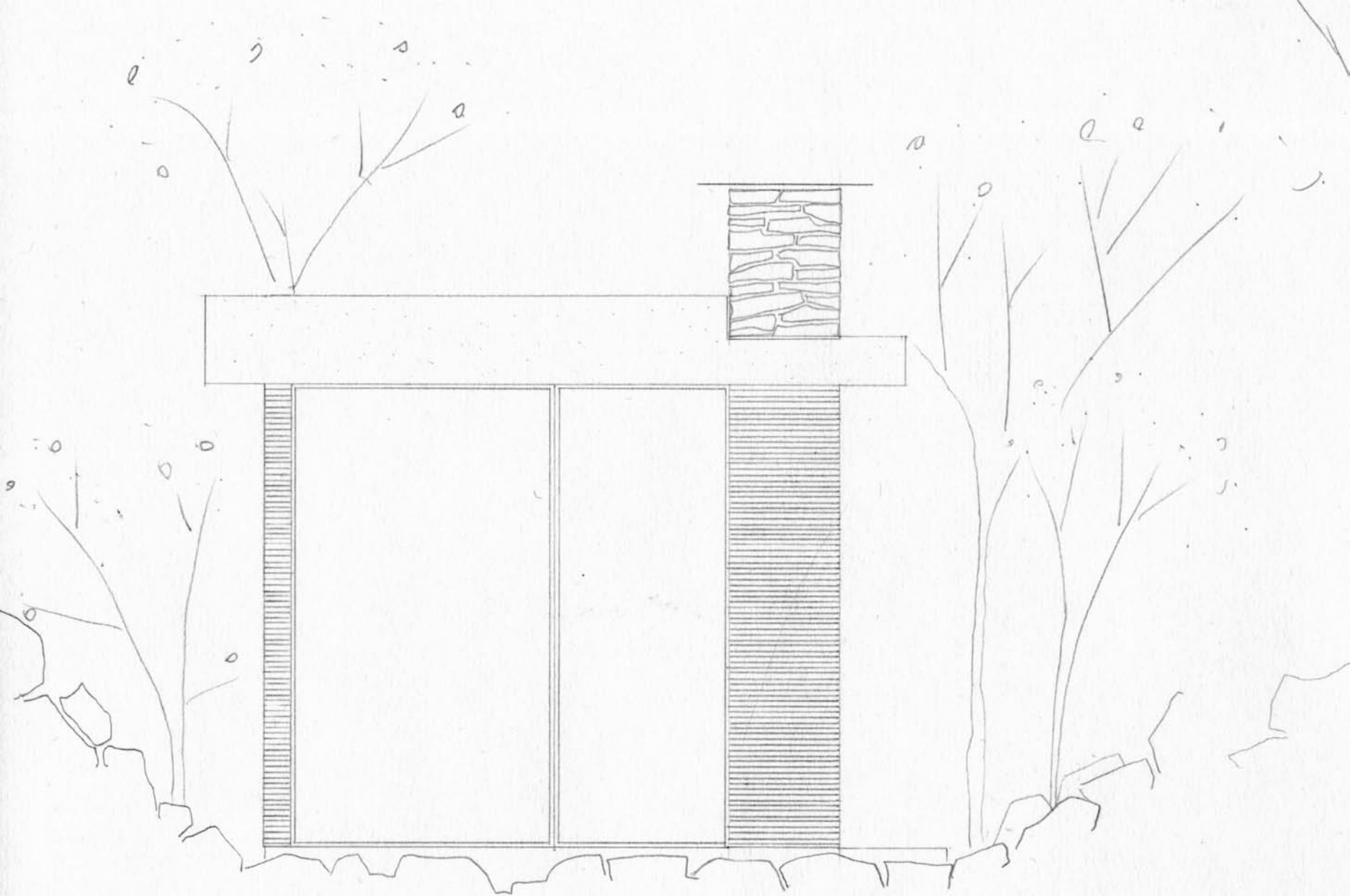

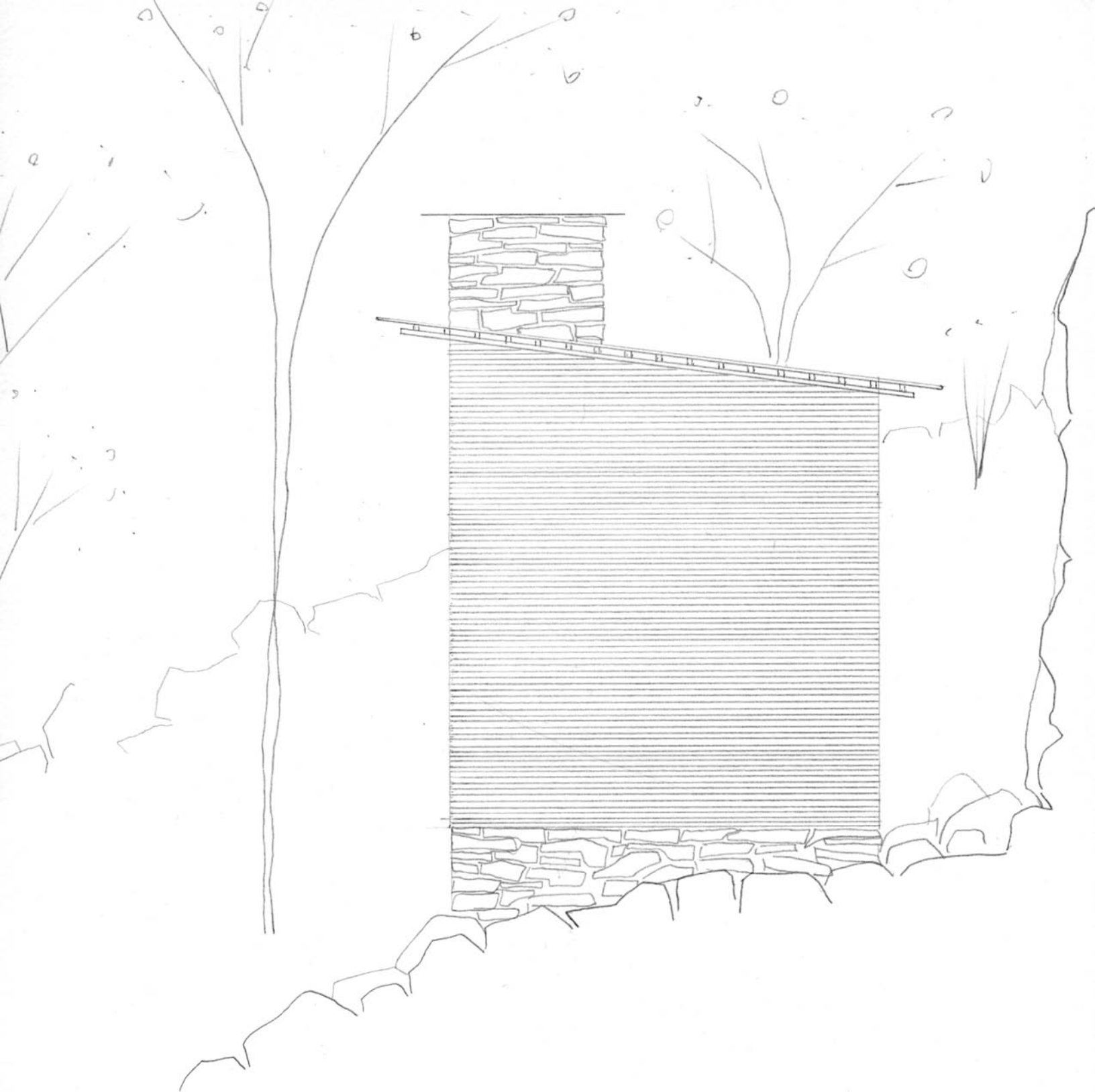

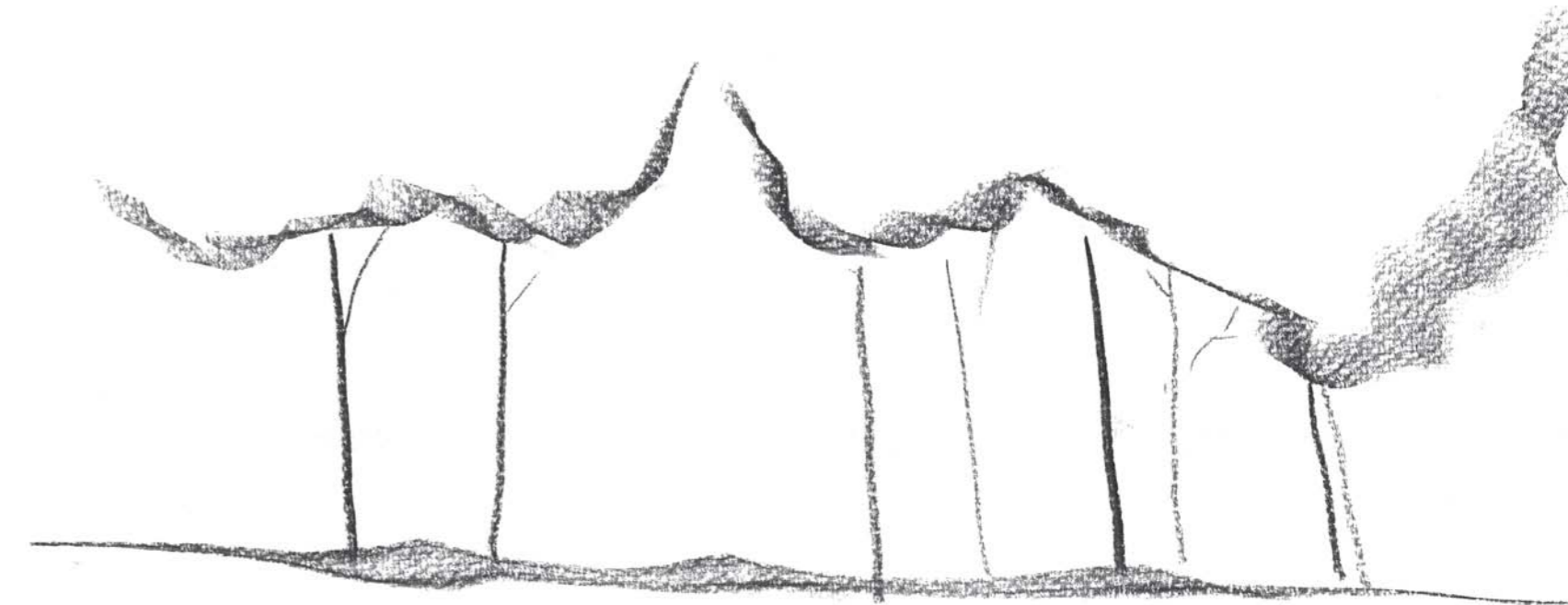
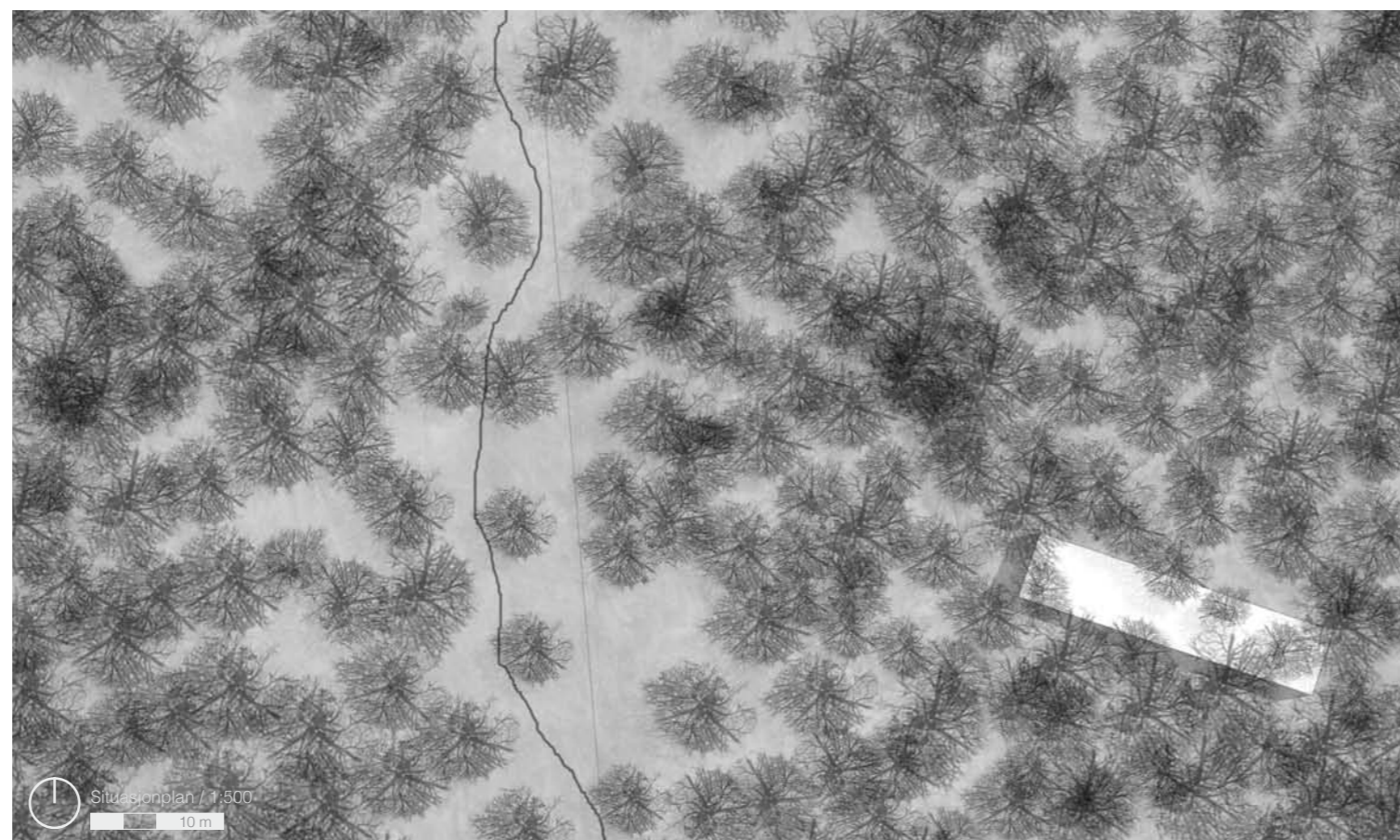
Skogen

Jeg fortsetter min vandring innover dalen. Bjørk har blitt or og selje, og stien går nå på myk mose og en og annen sandflekk. Avsetninger som ble lagt igjen her for tusenvis av år siden.

En bekk skjærer forbi. Sakte siver vannet kaldt forbi. Bakken som før var uendelig imellom trærne, har nådd sitt endepunkt. Men den fortsetter på den andre siden, som om ingen ting var hendt.

Taket av trekroner uten blader åpner og lukker seg over meg, og her og der kan jeg få et gløtt av en lysning i skogen, der grønn mark erstatter lyngen og bladene, som holder til i skyggen av trærne. Jeg går i et rom som åpner og lukker seg. Myk bakke og lun luft. Og innunder trærne, lett tilbaketrukket fra den store lysningen som jeg nesten akkurat ankommer, vil jeg være. Her kan jeg sitte å vente på solen, innunder et lite tak når sommerregnet risler. Og bak meg blir sletten en slak skråning, som igjen blir brattere og brattere, før den langt der oppe blir en klippe som bader i kveldssolen.

Eimen av skogen er trygg, og man kan nesten lukte skyggen og de mørkere feltene hvor en hel verden av fantasi kan skjule seg. Og lyden. Lyden som bare forsvinner ut i uendeligheten.

Flyte

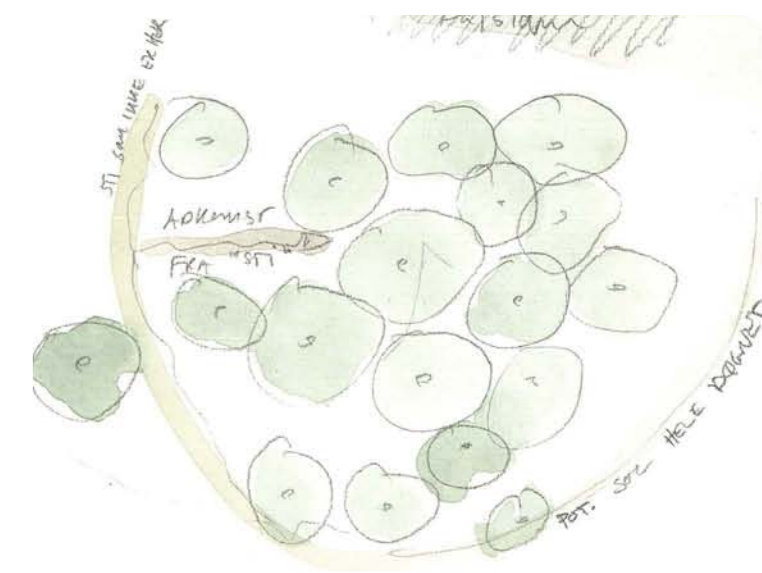
Rommet i skogen består av to hoveddeler, bakken og trekronene. Imellom dem er det en rekke stammer, hvor rommet flyter imellom uten noen gang å stanse. Denne uendeligheten er utgangspunktet for denne delen av prosjektet.

Her er en flåte i uendeligheten, forankret av trærne. Et gulv som lar bakken passere fritt under, med et tak som svever over. Imellom dem er det et uendelig rom, skapt av en vegg som aldri stopper.

Prosjektet er en del av skogen, og skogen er den del av prosjektet. Naturen får gli ufortrødent igjennom. Lyset, trærne, bakken, landskapet.

Det langstrakte lerretet som prosjektet strekker opp tillater oss å bli vare treet, uten å bli distrauert av trærne. Taket slipper lyset inn imellom veggene, og speiler dagen og årstiden.

Sove gjør man innerst, der man ikke skal forbi.

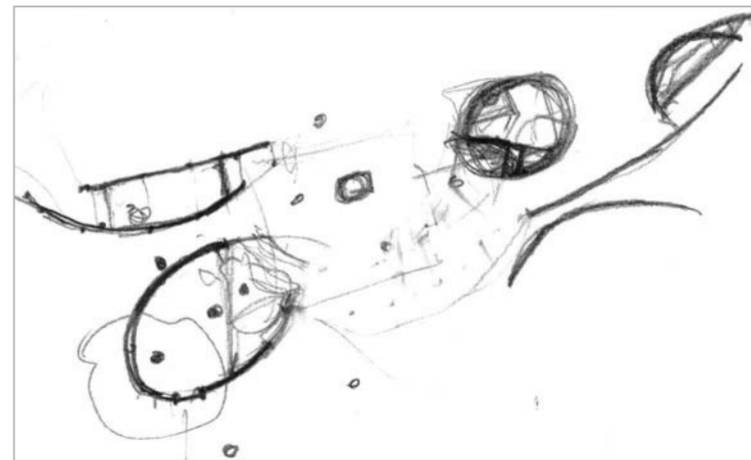
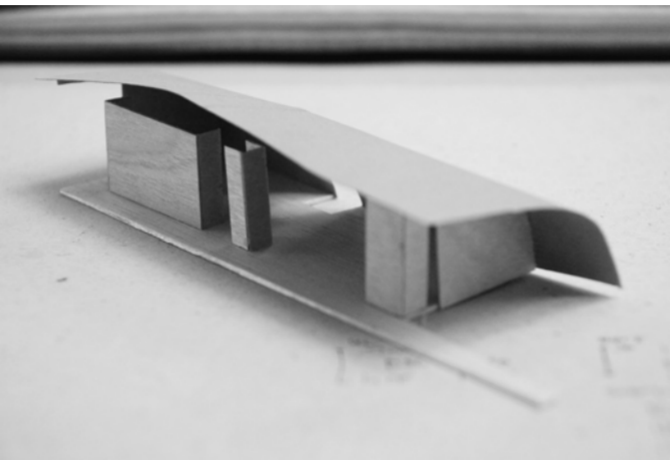
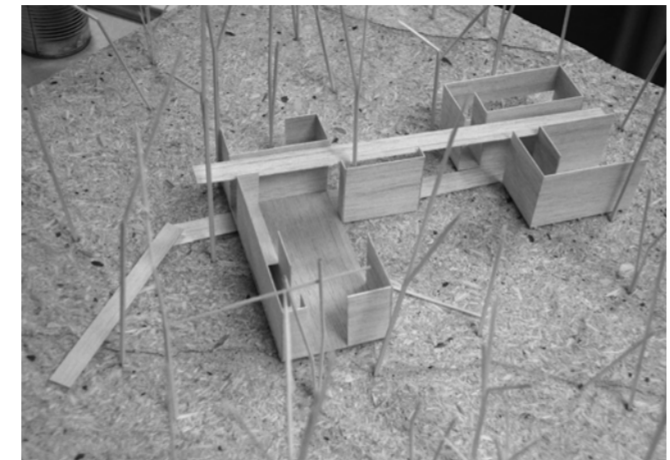
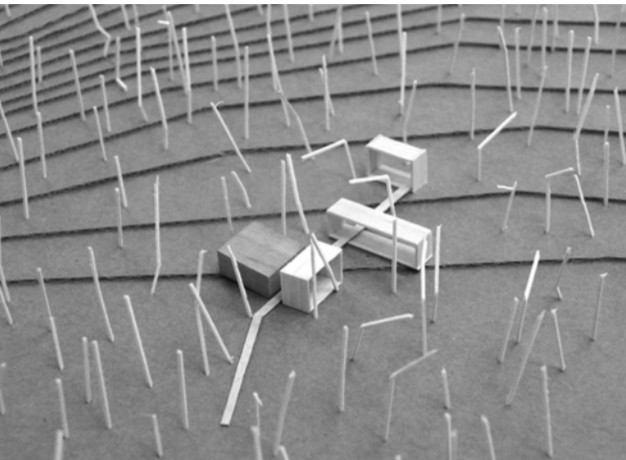

Prosess

Proessen tok blant annet utgangspunkt i stien og ankomstens betydning. Spillet mellom en flate å gå på, med volumer som koblet seg til og skapte ulike situasjoner ble viktig.

For å gi slipp på det stive preget som prosjektet bar preg av, og for å utfordre det romlige, ble kurven innført som et element.

Resultatet ble små flåter i skogen, men de led under mangelen på ordnende elementer. De ble derfor veldig viktige for å forstå ulike måter å tilnærme seg til stedet på.

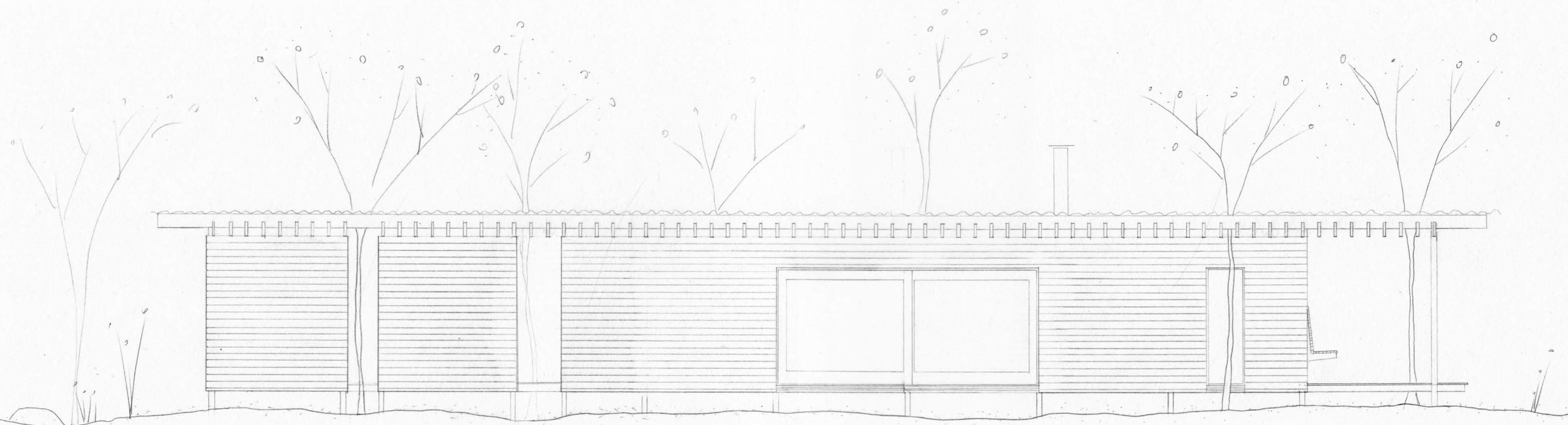

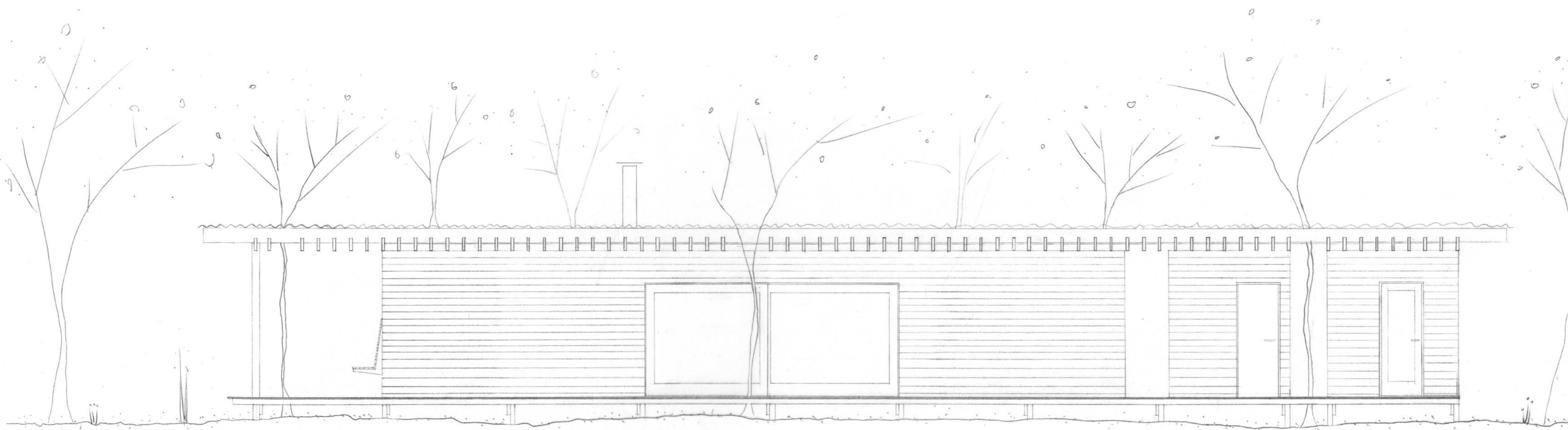

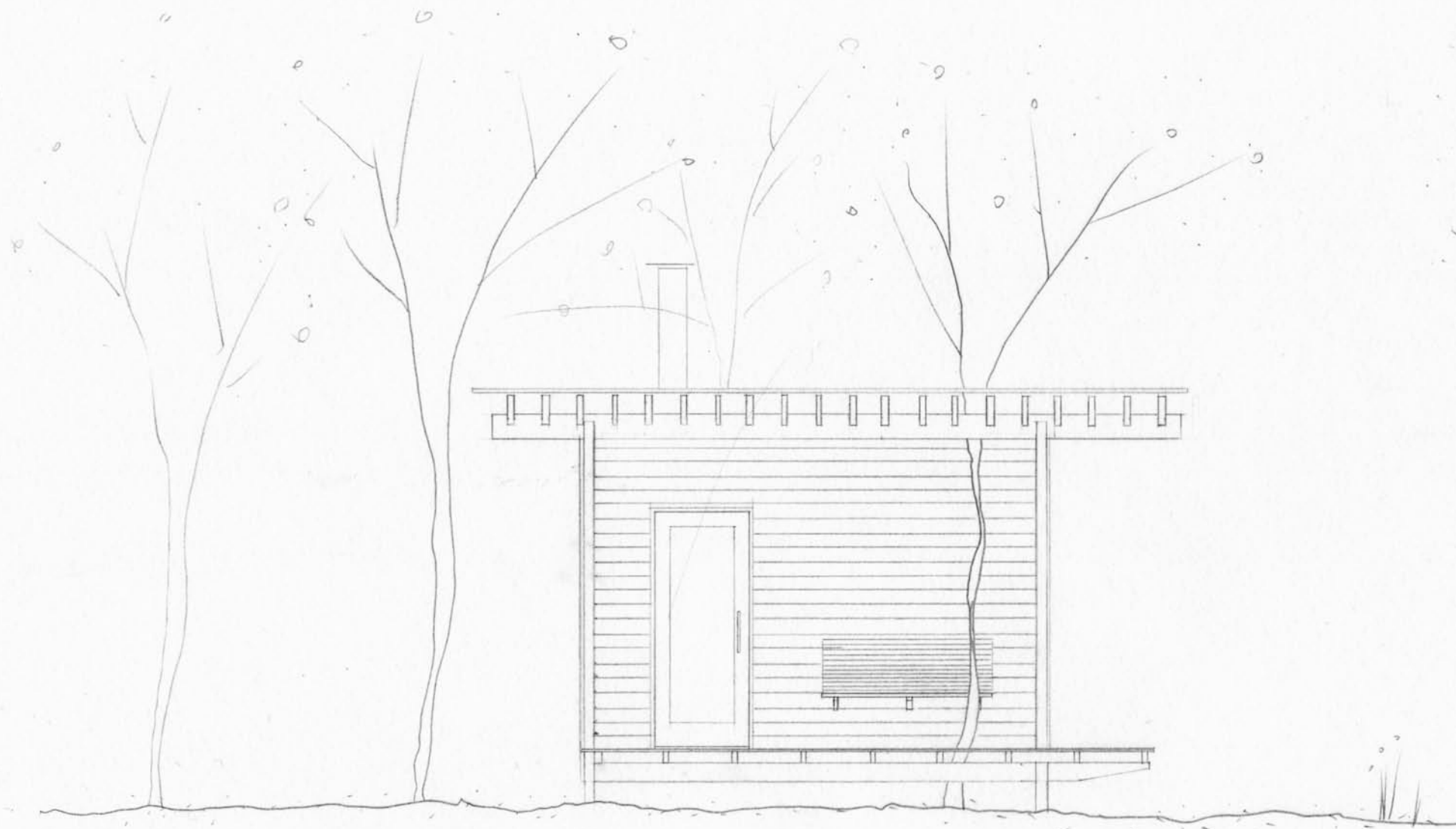

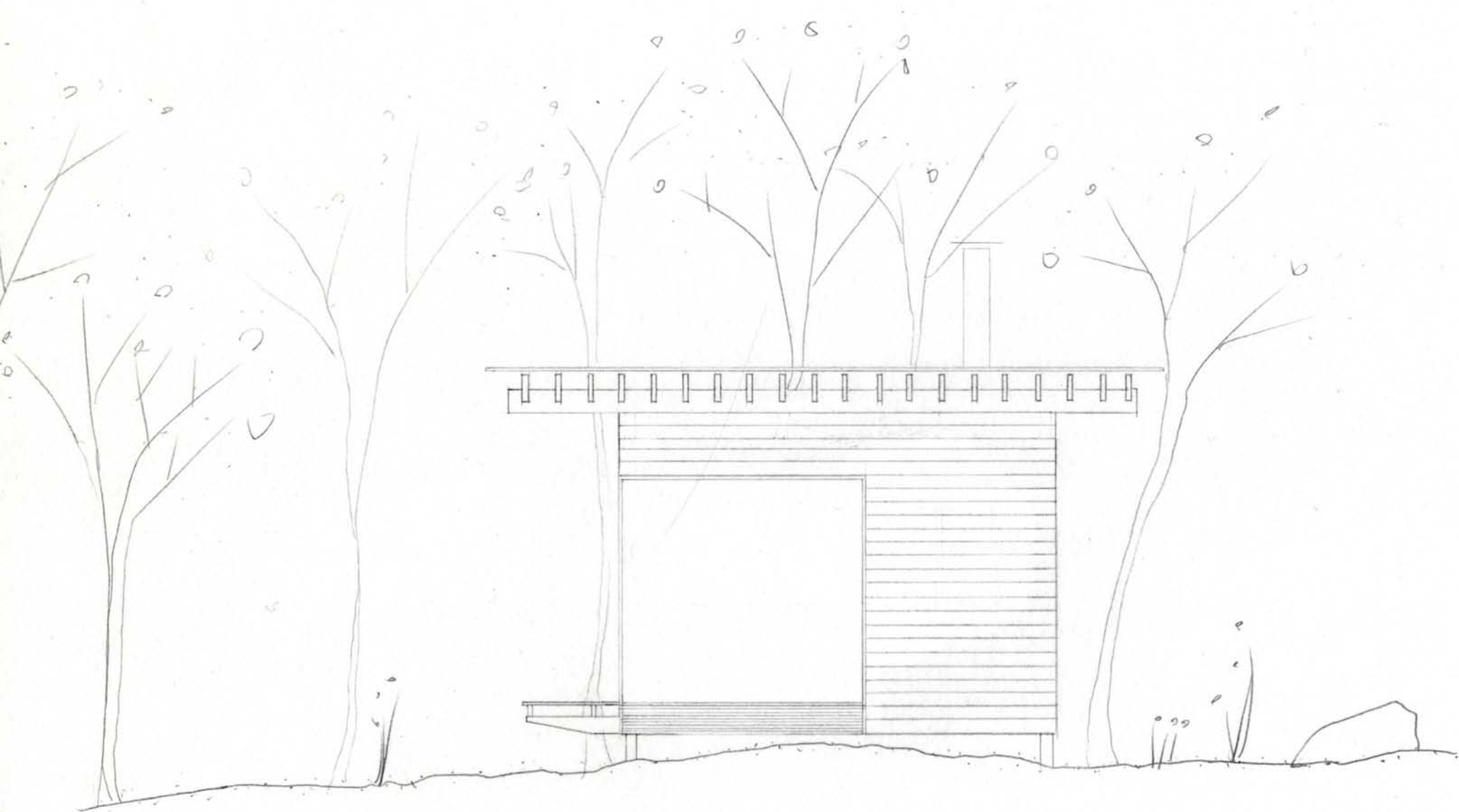

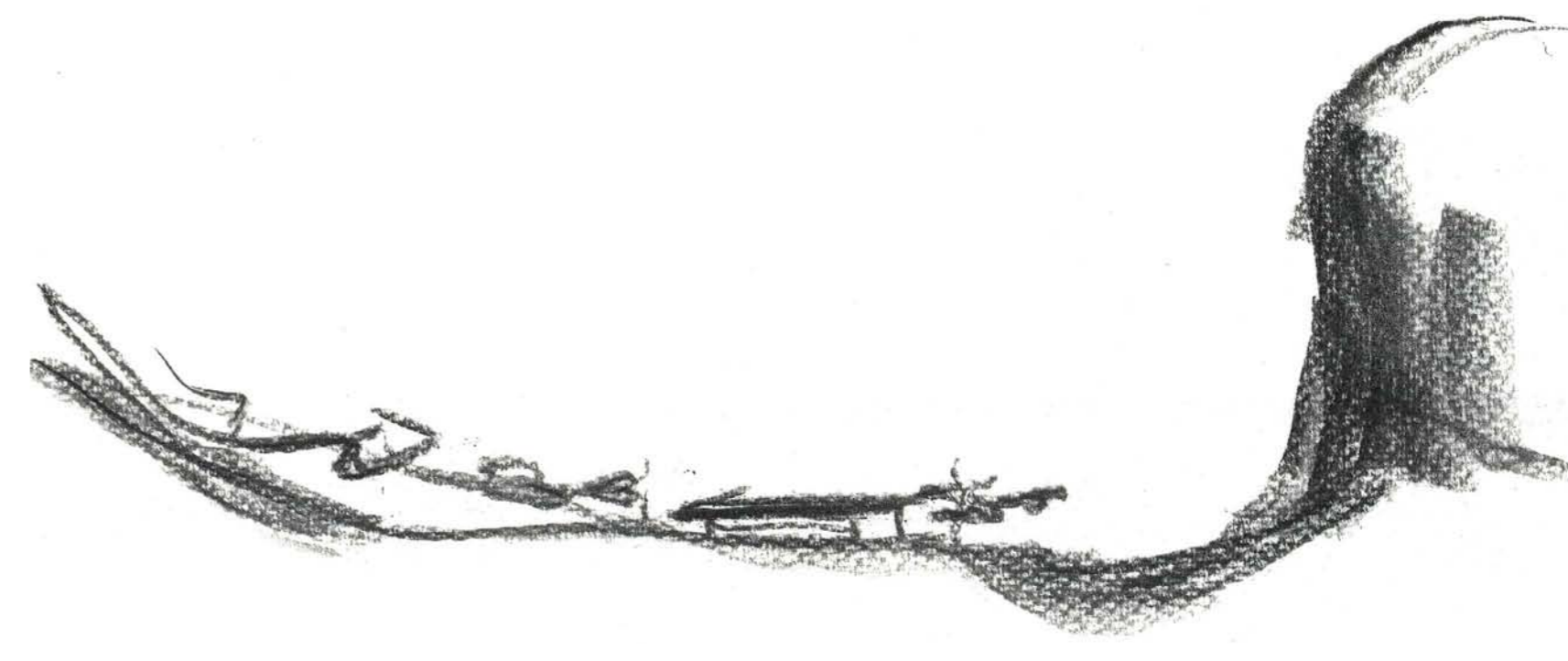
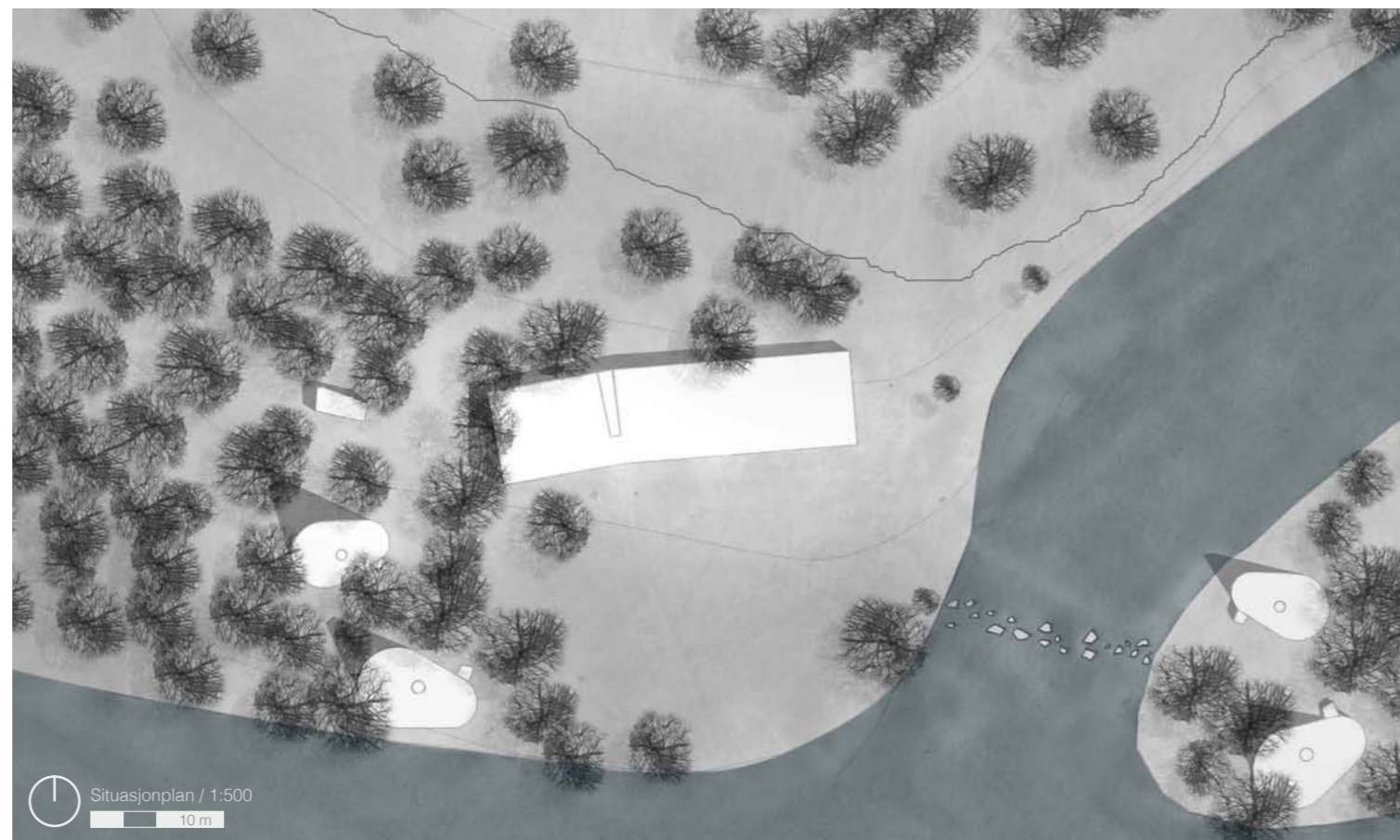

Møtet

Dalen har forsvunnet, for jeg er midt i den. Her strekker bakken seg ut i alle retninger, og fjellveggene er fjerne. Her er det skogen som spiller melodien, mens bakken med lyng og mose akkompagnerer. Skogen åpner og lukker seg i små rom innover, men fra tid til annen skjærer et utdødd elveløp igjennom og lager lange linjer i det ellers uniforme landskapet.

Fjellsidene er bare en vag fornemmelse i det fjerne, idet jeg balanserer meg med en trestamme og kjenner dens furete karakter i håndflaten. Trekronene bølgjer seg over meg, med et hav av trestammer som brer seg utover under dem. Hvite stammer mot mørkebrunt underlag. Og langt der inne blir alt grått. Det er en varme her, til tross for senhøstens blasse farger.

Idet vandringen min gjennom skogen blir avbrutt i møte med et nytt uttørret elveløp ser jeg at akkurat her er det pause i naturen, akkurat som i musikken. Her stanser symfonien et øyeblikk, og her er det lov å være over lenger tid. Her på sletten, med morgensolen i øynene og skogen i ryggen. Svarte steiner i elveløpet, som om ikke så mange måneder kommer til å bli slipt av uendelige mengder vann som skal ned fra snøheimen til havet, for ha litt fri før det igjen skal opp i skyene for igjen å lage verden hvit til neste vinter. Her er en pause, et sted å være.

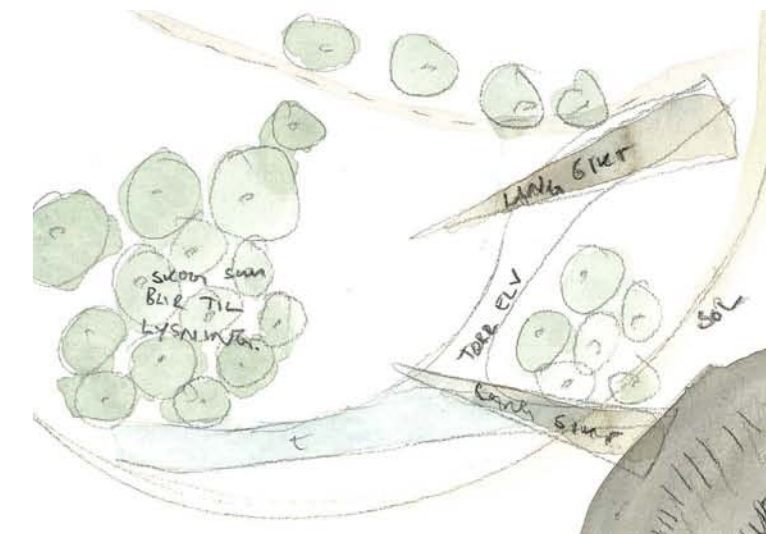
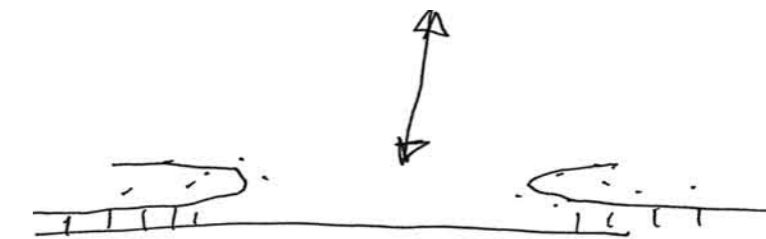
Flere

Akkurat der dalen smalner, for å kunne yte enda litt motstand for de farende som vil forbi, kommer man til et sted, en flate, hvor opplevelsen av møter er sterk. Det er et møtepunkt mellom jord og himmel, mellom skog og lysning, jord og vann, fjell og slette. Og mennesker.

Her har det da også blitt til et møtested mellom mennesker. Felleskapet er satt i fokus, både det store og det lille. Det store man er i, i løpet av dagen, og det lille felleskapet man trekker seg tilbake til.

Prosjektet består her av et langt hus som er felles for de overnattende, ett stort rom for alle, henvendt rett imot fjellveggen på den andre siden av elven. Sammen danner disse en avgrensning som forsterker plassen og opplevelsen av den. I dalens lengderetning defineres plassen ytterligere ved hjelp av sovestedene.

Sammen markerer de nå det stedet hvor alt møtes. Og sammen kan man oppleve det fra det store fellesrommet, eller fra de små gammene man kan hvile i.

Prosess

Umiddelbart gjorde jeg et utkast med fokus på felleskapet, med et stort rom for til bruk for alt.

Ideen ble hengende med videre, men skiftet betydning underveis. Jeg gjorde flere forsøk med ulike volumer for å studere forholdet til stien, og hvordan man tegnet *med* steds karakteren. Dette måtte i større grad gjøres i situasjonen, enn de ved de forrige stedene.

Når jeg innførte soveavdelingen, ble disse gjenstand for mye feiling, før jeg klarte å få tak i en ide som bygget opp under tematikken.

